

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA

PERIÒDICH SATÍRICH,
HUMORÍSTICH, IL·LUSTRAT Y LITERARI
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA

10 céntims cada número per tot Espanya

Números atrassats 20 céntims.

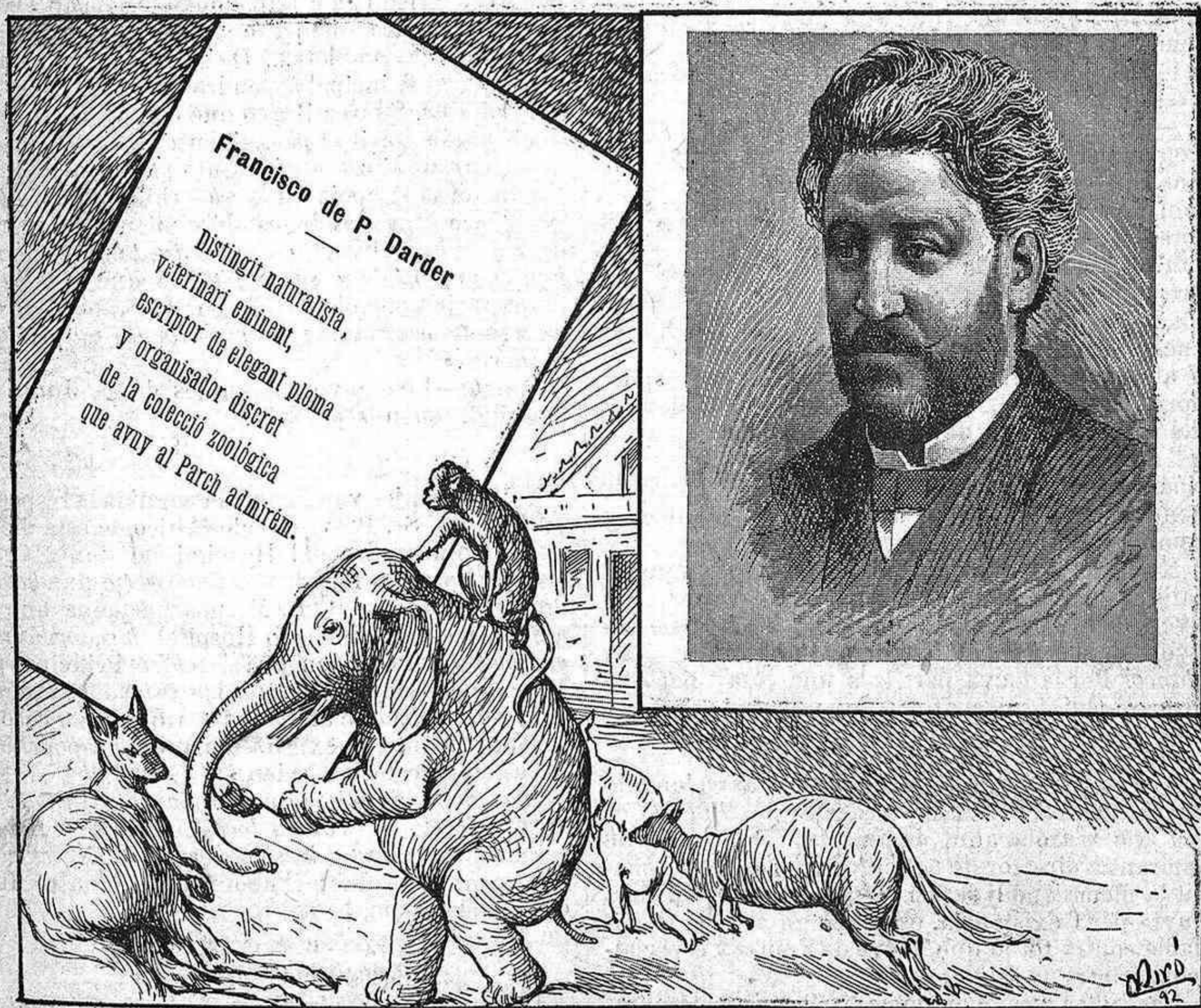
ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM 20
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 3 pessetas,
Cuba y Puerto-Rico, 4.—Estranger, 5.

CAPS DE BROT

CRÓNICA

La Judic y 'ls canonjes del Hospital.

Pochs articles s' han escrit sobre la *Panamada* tan eloqüents y tan fondos com un que 'n llegia ahir en l' últim número de la *Nouvelle Revue internationale*, suscrit per en Joan Reibrach.

«Diguéu—diu l'articulista—que tot lo món roba, y tothom vos prestará 'l séu assentiment. Diguéu que tots los adroguers son uns lladres, y tots los adroguers vos caurán á sobre, y tots los comerciants vos mirarán ab antipatia y prevenció, creyent que lo que avuy dihéu dels adroguers, demá ho diréu d' ells del mateix modo. Diguéuho de una persona sola y 'us seguirá una causa per injurias.

Lo pare de familia inculcará al séu fill l' honor, la virtut, l' abnegació; pero en vista de qualsevol succés fortuhit, lo millor dia se li despenjará dihentli:

—En aquest món no més hi perden los que tenen vergonya y honradés: los tontos son las victimas dels espavilats. Per lo tant, fill méu, ja cal que t' espavilis.

Un polítich se fa elegir comprant l' acta sense reparar ab lo preu. Tothom ho sab: no ignora ningú lo que li costa. Y no obstant, tothom continúa saludantlo y fins hi ha qui s' estufa quan ell se digna dirigirli la paraula. Prompte en lloch de venir á menos—lo qual seria lògich dat que l' elecció li costá un ull de la cara—aqueix fulano prospera y gasta més que may, gracias á las mil traficas que li permet fer lo càrrech qu' exerceix... Llavors se 'l saluda més que avants, se 'l admira y se 'l aclama. Aixís procedeixen los salvatjes ab l' idol que han fabricat ab las sévas propias mans.

Per aquest tenor es tot l' article, titulat *La farsa contemporánea*, en lo que alsa la camisa als que no tenen més Déu que l' or y la riquesa.

—¿Pero no hi ha ja ningú que sigui honrat?—pregunta l' articulista.

—Sí, senyors: tranquilisévus, encare n' existeixen de personas honradas... N' hi ha tantas que fins han arribat á formar una lliga... ¿No 'us hi héu fitxat? ¿No héu reparat los traballs y 'ls esforços que han oposat á las infamias que 's realisan? En nom de la moral pública han atacat l' art, lo bon humor francés ab son riure estrepitós, tot lo que queda encare de bó, tot lo que queda encare de decent, lo únich que no está per vendre. Y al mateix temps que la Lliga doblegava l' espina dorsal davant dels bolsistas y 'ls polítichs, davant del robo universal, davant dels bandolers llansats á l' assalt de la fortuna pública, un de tants periódichs, enfangat en los escándols del Panamá, denunciava á las iras de una magistratura dócil y complascent als escriptors y als artistas.»

No hi trobat millor manera de comensar aquesta catilinaria que transcriure aquests párrafos. Senyors de la *Fulla*... senyors de ca 'n *Brusi*... senyors de la *Trasatlántica*: á París tiran: ¿fan blanco? Per la méva part sols una cosa tinch que dirlos: «Qui sigui confrare, que prengui candela.»

Al anunci de que venia la Judic á Barcelona, lo Sr. Suárez Bravo, antich redactor del *Padre Cobos* que 's troba aquí de redactor del *Brusi* y de aspirant á director de aquell periódich, ha despenjat la ploma que li serveix d' arma de combat en la lluyta per l' existencia, escrivint un article formidable contra tot lo que 'ns vé de Fransa y especialment contra la Judic.

Las vellas tradicions de ca 'n *Brusi* quedan bra-

vament reanudadas per aquest *bravo* castellá que aquí se la busca, de tal manera que 'l Sr. Mañé y Flaquer en persona queda al costat séu com un trist exemple de debilitat senil y qui sab si com una víctima del atavisme de las calaveradas de la juventut. Crech, per consegüent, que 'l Sr. Suárez Bravo, desde 'l séu últim article, haurá donat un pás decissiu en la consecució dels séus propósitos, reduhits á desbancar al Sr. Mañé y Flaquer.

Apoyant la palanca demoledora en lo cos de Judic, ha fet alsaprem.

—Donéume un punt de apoyo y desquiciaré 'l món—digué Arquímedes.

—Donéume un punt de apoyo y 'm calsaré la direcció del *Brusi*—ha dit lo Sr. Suárez Bravo.

Y la pobre Judic, l' alegre Judic, l' aixerida Judic, la famosa y picaresca comedianta, que d' amagatotis anirán á veure, si convé, tots los redactors del *Brusi*, inclús lo mateix articulista, tantantse 'ls ulls ab la má, pero guaytant per entre mitj dels dits, ha sigut senyalada al despreci de las personas piadosas, y al horror dels habituals lectors del *Diari de Barcelona*, de aquells que pagan gustosos tres pessetas al mes per estalviarse 'l treball de pensar per compte propi.

Pero 'ls atachs del articulista podían resultar contraproduhents. La fruyta vedada es més gustosa. Molts dels lectors del *Brusi* podían ferse la següent reflexió:

—Nosaltres consentim de bon grat que 'ls redactors del *Diari* 'ns donguin las opinions fetas en materias políticas, literarias, artisticas, científicas; pero en qüestió de divertirnos, ja 'ns bastém nosaltres sols. Anirém á veure la Judic... Al cap-devall tot lo que diu 'l Sr. Suárez Bravo constitueix una tentació irresistible... Si pequém, prous confessoraris hi ha á Barcelona en nom de Déu... Precisament ara aném á entrar á la Quaresma y farém neleja completa... Decididament, avuy mateix vaig al Principal á pendre un abono.

Pero 'l Sr. Suárez Bravo que coneix al séu públich los ha sortit al pás, dihent:

«Nos tranquiliza algún tanto pensar que el teatro donde se anuncia que va á exhibirse la Judic, pertenece á un grande establecimiento de beneficencia de esta ciudad, en cuya Junta de gobierno hay dos respetables sacerdotes, y que además el empresario tiene obligación por contrato de no dar en aquella escena ningún espectáculo que ofenda la moral.»

O siga:—Los senyors canonjes de la Junta del Hospital, tenen la paraula.

*
*
*

Y 'ls canonjes van donar desseguida la resposta.

«El Iltre. Sr. Provisor eclesiástico de esta diócesis y administrador del Hospital de Santa Cruz, Dr. D. Valentín Basart y Dalmases (¡quina basarda!) en un atento B. L. M. nos participa que los administradores de dicho Hospital han prohibido en absoluto que se den en el teatro Principal por Mme. Judic y su compañía, las funciones ordenadas, previniéndose al arrendatario, que en caso de incumplimiento le exigirán cuantas responsabilidades en derecho proceden.»

Aixó deya la noticia que publicava 'l *Brusi* en la séva secció de *Crónica local*, sens perjudici de seguir anunciant en la séva secció de *Espectacles*, que continua obert l' abono á las quatre funcions de la Judic.

«Que una cosa es la moral y el negocio es otra cosa.»

De totas maneras la gloria de haver aixecat la

D' ARCALDE Á ARCALDE VA ZERO

—¿Qué hi ha?—Pues hi ha, don Camilo,
que vosté projecta massa,
y en quant á obrar de debó
s' ho pren ab molta catxassa.

llebra Judic pertany de plé al Sr. Suárez Bravo; aixís com l' honor de haverla cassada correspon de dret als canonges de la Junta del Hospital. Jo fins me figuro al canonge Basart agafant á la Judic pels turmells dels peus y suspesantla:—¿Qué tal!... ¿Es bona pesa?

¡Tira peixet, Sr. Canonje!...

Pero vosté, Sr. Monfredi y l' altre company de Consistori, que junt ab vosté forma part de la Junta del Hospital, ¿cóm han consentit que las sotanas exercissen l' abolit ofici de inquisidors, subjectant á la Judic á la censura previa dels delegats del bisbe?

Prohibir en absolut las funcions de la Judic, sen-

se saber quinas han de ser aquestas funcions, es una ofensa dirigida, no ja á las obras, sino á l' artista... y l' artista es una senyora.

¿Y si la Judic, tocada repentinament de la gracia de Déu, y conmoguda per l' article del senyor Suárez Bravo, al presentarse davant del públich del teatro Principal, comensés per senyarse ab aquellas mans tan macas que Déu li ha donat y acabés per resar lo Sant Rosari?... ¿No pesaria sobre la Junta del Hospital l' etern remordiment de haver impedit aquest exemple de pietat y devoció?

Precisament la Judic, qu' es avuy una *jamona*, se troba en l' edat més propicia per las conversions... ¿Qué ha fet, senyor Canonje Basart!...

La veritat es que may s' havia vist una preven-
ció tan estupenda per part de la Junta del Hospi-
tal. No en vá li ha demanat lo *Brusi*.

La célebre Franceschini vá haver de donar tres
ó quatre representacions de la *Donna Juanita*,
avants de que 's presentés la Junta del Hospital á
intimarli que havia de mudar de casa. ¿Per qué,
donchs, á la Judic ni tant siquiera la deixan co-
mensar? ¿Qué ensenyará de més la Judic que no
ho ensenyés la Franceschini?

No fá gayres dias funcionava en lo *Principal* la
companyia infantil del Sr. Bosch. Un aixám de
criaturas ignoscents y tendres entregadas á l' ex-
plotació de un empresari, y envenenant los séus
llabis ab las xocarrerias del género flamench més
descatat. ¡Y la Junta del Hospital tant guapa, y
'ls Srs. Canonjes de la Junta, tan tranquils! Ni si-
quiera se 'ls vá ocorre l' idea de presentarse al tea-
tro á l' hora dels ensaigs, á ensenyar á aquellas
criaturas un borrall de Doctrina cristiana.

Veritat es, que llavoras lo *Brusi* no deya res, y
avuy la guerra á la Judic ha partit del *Brusi*.

Y 'l *Brusi* no deya res, perque 'l género fla-
mENCH ab totas las sévas grosserias, es espanyol,
mentres que la Judic, á pesar de totas las sévas
finesas, procedeix de la *Republicota francesa*.

Ningú com nosaltres mira ab simpatia una ins-
titució benéfica com la del Hospital de Santa Creu,
destinada á aliviar tantas desgracias. Pero per lo
mateix que 'ns inspira tan respecte, creyém que
la Junta que l' administra, no está á la altura de
la séva missió. Més valdria que 's cuidés del Hos-
pital que del Teatro. Lo Teatro Principal lliure de
certas intervencions impertinents, podria donar al
Hospital rendiments importants que avuy deixa
de percibir... ¿Fins á quin punt—per més canon-

ESTUDI

(De Mateu Balasch)

—No 'n corran ara 'd' homes tan ben
plantats... ¿No 'ls hi sembla?

jes que sigan—tenen dret los administradors del
Hospital, á perjudicar los interessos dels pobres?
¿Fins á quin punt poden impedir que una artista
que per tot lo mon es aplaudida y celebrada, pug
presentarse en las taulas de un teatro, del qual no
'n son amos los canonjes, sino 'ls pobres?

Si 'ls canonjes, privats de anarla á veure, volen
impedir que hi vajan los demés, podrian dirho ab
tota franquesa, y la Judic, qu' es molt amable, tal
vegada 's prestaria á donar una funció per ells ex-
clusivament, á porta tancada.... Per ells y pel se-
nyor Suarez Bravo.

Totas las cosas del mon tenen arreglo... totas
menos l' hipocresia y 'l *tartuffisme*.

Y fins la mateixa Judic podria fer una cosa.
Podria escriure á Mr. Blum ó á qualsevol altre
autor dels que fan produccions per ella, que ab to-
ta diligencia li escribis una obra expressa per de-
butar al *Principal*, á gust dels Srs. Canonjes.

¿Qué li sembla, Doctor Basart, si en lloch de
ferho ab *La femme á papá* ho fés ab un *vaude-
ville* titulat: *Le bonne á Mr. le Curé*?

P. DEL O.

TABACO

SONET

Un blé cremat y espinas d' arengada,
fullas de col podridas, fems d' estable,
dotze pels del... bigoti d' algun diable
y algun tros de sabata barrejada.

Si aixó ho pasteu, posanthi de passada
aygua de bacallá del no acceptable,
dinamita, petroli, algo inflamable
y alguna cigaleta arreplegada

á la Rambla, fareu una mistura
que un cop feta assecá en un llum de gas,
pot fersen sense por de cap fracás
tagarninas, purets ó picadura,
que 's podrá dir que alló es cosa tan bona
com lo que avuy la *Enredadaria* 'ns dona.

E. NOVELL.

BALL DE MÁSCARAS

Cada cosa á son temps. ¿No estém en época de
Carnaval? Pues fé'mhi 'l nostre paper... y surti lo
que surti.

¡Al ball!

Veyám cóm está 'l barret de copa. ¡Psé! no es d'
última moda; pero encare pot anar. Lo pèl dels
costats está una mica erissadot. Si algú m' esbalo-
ta, diré qu' es un sombrero de tan bons sentiments
y de tan amor patri, que al veure las cosas que fa
'l govern, lo cabell se li erissa...

¿La levita?... També pot passar. ¿No hi vaig als
enterros? Donchs més bé puch anarhi al ball de
máscaras..

Nada, ja estich equipat: ara á buscar un docu-
ment barato, y á dintre desseguida.

Veyám á quánt los venen avuy los tituls...

—¡Senyor y senyora pel ball! ¡Senyor y senyora!

—Escoltéu.

—¿Qué necessita? ¿una senyora? ¿un senyor?

—Ni una cosa ni l' altra: necessito una entrada
per mi.

—Tingui: sis pessetas.

—¿Sis? Salut y no cansars' hi.

—¿Quánt ne dona vosté?

—La mitat de la mitat.

—¡Uy! ¡qu' es enredat aixó! ¿quán ve á ser, en pessetas?

—Una y mitja.

—¿Sis ralets? ¿qué no s' ha burlat de ningú avuy?

—No encare; fins que sigui al ball no comensaré.

—Vaja, posis á la rahó. ¡Quatre pessetas!

—Dugas.

—¡Tres!

—Vinga. ¿Qué sabeu si está molt animat ja?

—Molt: ara mateix hi han hagut d' entrar á corre-cuyta sis polissons.

—¡A preta! Si que donchs ens hi divertirém... Nada... A veure; á dins y fóra por.

—¡Psé!... Encare, no té tan mal aspecte com aquell suposava.. Moltas donas, molta colorayna, molts barrets mes erissats que 'l méu... Escolta, mascareta, ¿qué hi fas aquí assentada y tota sola? ¿Qué no vols venir á ballar?

—No, fill; jo no ballo fins en acabat de sopar... ¿Comprends?

—Perfectament, hermosa, perfectament...

—¿Y donchs? ¿qué pensas fer? ¿qué hi aném?

—¿A ballar?... Ja veurás, jo no porto pressa: tu procura sopar, y quan hajas enllestit, avisam.

—¡Aixó si que hauria sigut arribar y caure á la ratera!

Ab la marxa que aquests balls portan, acabarán per convertirse en hospicis ó assilos benéfichs... Tothom ve aquí ab la piadosa intenció d' atiparse á costa de la caritat.

—¿Qué! ¿qui 'm crida?

—Jo: ¿no 'm coneixes?

—No, noya, no; y á fe que no es pas perque t' amaguis gayre; perque exceptuant aquest trosset de cara que 't tapas, crech que lo demás ho ensenyas tot.

—Y no 't figuris, no tinch gens de fret.

—¡També ho crech aixó! Bé ¿qui ets?

—Vaja, barrina, Manel.

—¡Hola! ¿es dir que 'm coneixes de debó?

—¡Y tant!... ¿Encare 't llevas tan tart? ¿encare vas per casa ab aquellas sabatillas verdas, que sembla que portis una fulla de col á cada peu?

—¡Alsa, alsa! ¡que cosas sabs!

—¡Uy! ¡Y no pocas mes! ¿oy que 'l teu llit es de fusta de Viena, blanch?

—Máscara, si segueixes ab revelacions d' aquest género, acabarás per ferme ruborizar. ¿Cóm ho has averiguat tot aixó? Treute la careta.

—¡Mirim!... Tingui.

—¡Ah! ¿La Sió?

—Si senyor: aquella Sió que va servir dos anys á casa séva...

—¡Estás bastant cambiadota! ¿Qué no serveixes ja?

—Ara... ara... dispensi... ¡allá 'm cridan!

—¡Abur!...

¡Pobra mossa! ¡qui sab ahónt deu servir ara!..., Casi casi ja está fora de servey...

—¡Anda, qué bufona es aquesta! ¿De qué es aquest traje, preciosa?

—D' astrólaga.

—¡Ja! ¿Qué t' empenyarias en ferme veure las estrellas?

—Mes valdria que tu 'm fessis beure á mi.

—¿Las estrellas?

—Una copa de xampany, acompanyada d' alguna altra cosa mes sólida...

—¡Ditxós positivisme!... Me pensava que las astrólagas, á copia de mirar al cel, no més tenian pensaments elevats...

—¿Elevats?... Si vols, podém anar al restaurant del tercer pis: també n' hi há.

ESTUDI

(De Mateu Balasch)

Un marqués de la época en que encara s' havia d' escriure 'l *Código O*.

—¿Sabs, mascareta, que tens molta picardia?

—Y alguna cosa mes, que ara com ara 'm reservo.

—¿Si?... Donchs... ¡aném al restaurant!...

—¡Andando!

—Té, es aquí; no caminis més. Mira, una taula desocupada: séu y demana, tu mateixa.

—Bueno ¿has sopat bé?

—¡Astrológicamente!... Vull dir, d' una manera celestial...

—Donchs, apa, treute la careta.

—Aquí no puch; vull serte franca: si me la treya, podrian sobrevenirme grans compromisos. ¿Vols fer una cosa?

—Digas: perque ja compendrás que jo no 'm puch pas quedar sense siquiera véuret...

—Escolta: ara me 'n vaig del ball desseguida.

—Bueno.

—D' aquí un quart, te 'n vas tu.

—Ves dihent.

—Y sense perdre un instant, t' encaminas al carrer del Mico, ¿sabs? prop del de Fernando...

—Si, si; digas.

—Te 'n vas al carrer del Mico, número cinquanta, pis segon. La porta de la escala estarà ajustada; puja... y enrahonarém.

—Entesos. Comensa á marxar, donchs, qu' es tart.

—Adeu, y hasta luego. Mico. cinquanta...

—¡Adeu!...

¡Vet' aquí una conquista que té un carácter novelesch!... ¡Magnífich!... Aixó es lo que á mí m' agrada...

¿Ja ha passat un quart?

Casi casi: me 'n hi vaig... Mico, cinquanta...

Si; 'l carrer es aquest: *calle del Mico*... número... ¿ahónt son los parells?... ¡Ah! Aquí... Dos, quatre, sis, vuyt...

¡Qué! ¿ja s' ha acabat lo carrer? ¡Rediable, rediable!...

¿Es dir que 'l cinquanta no hi es?

¡Quina broma mes pesada!

¡S' ha ben burlat de mí la tal *astróloga*!

¡No hi ha 'l número!

No més hi ha 'l *Mico*.

A. MARCH.

¡FIAT LUX!

Un partit més.

Sapigut es que 'ls partits
en venint la primavera

brotan igual que 'ls bolets
ó bé com á tomaqueras.

Posats, donchs, d' aixó al corrent
vaig á explanarlos la idea
d' un que 'n tinch dintre 'l cervell
y nit y dia m' apreta
fins que públich l' hauré fet
á la humanitat entera
per si 's vol regenerar
ab la ganga que 's presenta.

Lo partit que vull crear
no pot agravá á la terra,
profitós si, als militants
que segueixin ma bandera,
y profitós als que 'n tinguin
la sort de tocá 'ls efectes.

Jo com á home polítich
sempre he tingut una idea,
y aixó crech que 'm garantisa
per declararme 'l seu jefe.

Vingan donchs homes de pit,
d' inteligencia serena,
y 'l dia que aquest acordin,
empunyant nostra bandera
'ns n' anirém tots units...
á fe un tech á Vallvidrera.

J. ABRIL VIRGILI.

GENT PIADOSA

Aném beatificantnos qu' es una delicia.

Fa uns quants dias recorren aquestes carrers de
Deu unas comissions de gent honesta y recatada,
que 's fican en los establiments de roba, quincalla
y altres articles, y 's dirigeixen al jefe de la casa
en los següents termes:

- Deu lo guard: ¿es vosté l' amo d' aquí?
- Si senyors: ¿qué se 'ls ofereix?
- Pues... que 'ns hauria de fe un favor.
- Digui: si está en la meva mà....

NENS Y NENAS

(Del natural)

Pares que teniu familia,
si disfressarla voléu,

—Pues... desitjariam de vosté que dimecres á la tarde no tanqués la botiga...

—¡Ah! ¿Qu 's que han de venir á fer alguna compra? ¿No podrian passá 'l dematí?

—No senyor; no podém passá 'l dematí ni á la tarde: nosaltres no voldriam altra cosa sinó que tingués la porta oberta tot lo dia.

—Pero... ¿per qué? No havent de verificar cap compra, no comprench quín interés poden tenir en...

—Pues... ja veurá: la nostra idea es altament moral. ¿Sab la tarde del dimecres qué es?

—Crech... crech qu' es la tarde del dimecres.

—Si, pero ¿no té present que se celebra aquella tarde? Pues... se celebra l' enterro del Carnestoltas.

—¿Y qué? ¿que son parents del difunt tal vegada?

—Ja veurá: li dirém ab tota ingenuitat lo nostre pensament—

Y aquí la comissió de gent honesta s' extén en una serie de consideracions hermosíssimas.

Que la joventut actual es tan calavera y depravada.

Que 'l dimecres de Cendra, á la tarde, ab l' excusa del enterro de Carnestoltas, casi tots los dependents de comers surten al camp á fer disbauxas.

Que aquestas disbauxas degeneran moltas vegadas en espantosos pecats, que després de desbaratar lo cos, atropellan l' ánima.

Y que, finalment, si 'ls amos de botigas no tancan las portas lo dimecres á la tarde, los dependents s' haurán d' estar á caseta y se 'ls evitará lo perill de pecar, condemnantse eternament.

Per desgracia, diu que 'ls duenyos d' establiment son una mica de l'ala trencada, y sembla que després d' escoltar ab molta atenció á las comisiones piadosas, las envian á passeig sense comprometre á res... ni dals'hi siguiera expressions per la familia.

Jo, haig de dirho ab tota sinceritat, trobo que

'ls amos fan mal en no atendre las indicacions d' aquestas guerrillas espirituales.

Del modo com van la industria y 'l comers, es necessari adoptar midas radicals y salvadoras; y no hi ha cap dupte que ab lo que proposa aquesta bona gent s' obtindrian segurament grans resultats económichs.

Avuy tothom va á fora 'l dimecres á la tarde; no sols los dependents, sino fins los que no dependeixen de ningú.

Pero ¿per qué hi van aquests últims? ¿Per qué?

A la vista está: porque l' espectacle dels carrers deserts, ab totas las botigas tancadas, los entristeix l' esperit y al últim acaban per exclamar:

—¡Vaja, aixó no pot resistirse!... Aném, aném á la torre á menjarnos un pollastre y una truyteta.—

Si las botigas fossin obertas ¿saben qué farian?

Anar d' establiment en establiment comprant cretonas, flassadas y puntas bonas per guarnicions de camisa.

Per xó aprobo y defenso 'l propòsit d' aquesta gent piadosa que no vol que las portas se tanquin...

No obstant, trobo una cosa: trobo que ab tot y ser tan religiosos, faltan y s' olvidan d' un' obra de misericordia. Aquella que diu: *enterrar los morts*.

Si ningú va á fora y 'l comers segueix treballant com sempre ¿no veuen que 'l pobre Carnestoltas se quedarà sense enterrar?

MATÍAS BONAFÉ.

LO QUE M' HAN DIT

M' han dit, Pepeta agraciada,
que fa temps vius anguniosa,
y 't trobas desconsolada
perque... ('m sembla poca cosa)
estás de mí enamorada.

Que quan passo cada dia

NENS Y NENAS

(Del natural)

aquí van uns quants modelos:
¡au, trihéu y remenéu!

per davant de casa teva
obras ab molta alegria
lo balcó, y ab gran porfia
contemplas la cara meva.

M' han dit també que dorms poch,
qu' has perdut tota la gana,
que no 't trobas bé en cap lloch,
y ton cor, tot plé de foch,
ab sospirs mon cor demana.

Y fins m' han assegurat,
(per més que tu has procurat
finjirho, perque no 's noti)
que lo que t' ha fascinat
ha sigut lo meu bigoti,

Donchs bé: jo 't vull consolá,
y es sacrifici en excés....
ara me 'n vaig á afeytá,
y 'l bigoti 'm faig tallá
per no ferte patir més.

GESTUS II.

ARTISTA DESCONEGUT

Tan desconegut es, que fins fa poch temps ni ell mateix s' havia donat compte de que fós artista.

Es un home que dedicantse á fer treballs á la rústica, confeccionant covas, cascadas, etc., per las torres dels pobles vehins lograva honra y profit, fentho tot per rutina, sense dar cap importancia á sos treballs, considerant la cosa més fácil fer tot quan ell feya.

Un dia, mentres estava combinant una cascada, se li ocorregué ferhi al cim un troncatje rústich, y tan acabat li sorti, qu' ell mateix quedá admirat de la seva obra.

Desde llavors, ell, qu' es cassadó d' afició, devedadas quan los gossos clapejan senyalant algún conillot, lo véuréu inmóvil aguantantse l' alé, y lo conill li passa casi per entre camas sense que ni sisquera 'l veji. Es qu' está grabantse en la imaginació una soca d' arbre que mira y admira á fi de reproduhirla en quan arribi á casa, empleant sempre la mateixa materia: ciment.

Per xó no es estrany que quan vos mostra sos treballs, vos digui:—Aquesta soca es copia d' una que 'n vaig trobar fa quatre anys en una riera de de san Feliu de Guixols; aquest' altra la trobaréu en la font groga etc....—Y aqueixos treballs tenen tanta naturalitat y els tons dels colors tan ben donats, que com més vos las miréu més efecte vos fan, acabant per fervos verdader cárrech de que aquells trossos de ciment que veyéu son socas cullidas al bosch y posadas allí terra. Distrets, fins las posariau al foch.

Fá banchs, taulas, cubells y paneras per plantas, sillóns, tamburets, etc., no empleant res més que 'l ciment, y resultan tan acabats sos treballs, que la ilusió es complerta, haventhi detalls, alguns tan ben trobats, que no crech dir cap disbarat afirmant que si hi véyam la firma d' algún escultor de fama, ho pendriam com á obra d' ell sense occrens cap dupte respecte al seu origen.

Aquest home, que 's diu Joan Coma y que á sant Gervasi es conegut pel apodo de *Suts*, per casualitat exposá alguns treballs en la última exposició celebrada aquí, més que per buscarhi premi, per fer propaganda; y aixó li ha merescut que, sense demanarho, la Societat Científica europea domiciliada á Bruselas. lo nombres soci titular, premiantlo ab diploma y medalla de primera classe.

Com es natural, aixó l' ha animat tant, que ara 's proposa treballar més que may.

Y jo, que comprench sortirá ab la seva, dich: ¿No es una llástima que l' hagin hagut d' empenye de fora casa pera que rodolés?

La vritat es que resulta vergonyós, y no queda altre recurs que dir—Amich Coma, ó millor dit amich *Suts*, amunt y pit! ¡A veure quan en algun aparador exposa algun treball que puga admirar y aplaudir tot Barcelona!

J. ARUMÍ SAURÍ.

LO CARNAVAL

MOTS CASSATS AL VOL

¡S treu la careta y... ¡Éra la meva dona!—Un casat.

¡Quina cosa més bestial es lo ballar!—Un que no 'n sab.

Si aquest Carnaval no pesco marit, ja puch entrar en lo gremi de verges... per forsa.—Una que passa dels 30.

No ballo més ab en Pepito. ¡Quin modo de apretar!...—Una noya.

Jo ballo per ferme passar lo fret.—Un positivista.

¡S posan careta! ¡Com si tot l' any no 'n portessin!...—Un filósop.

¡Me creya qu' era lo meu cosí y era ell. ¡Per poch, per poch!...—Una casada.

Jo no deixo ballar á cap filla meva. Recordo massa las intencions perque ballava quan era jove.—Un bon pare.

¡Qué 'n veyém de cosas aquest temps!—Un mosso de restaurant.

¡Qué feliz me cleya! La tenia alz meuz blazzoz y li anava á fé un petó, quant 'z tleu la caleta y... ¡Ela un cabo de calabínéz!!—Un gomós.

¡Ah murri, murri! Deu ser una d' aquestas; m' ho figuro.—Una sogra.

¡Ajajá: aixó es vida! No hi ha millor temps que 'l Carnaval... ¡Visca 'l Carnaval!—Un calavera.

Nosaltres tot l' any 'l fem.—Molts polítichs.

S'ha acabat lo Carnaval. Feyna per nosaltres... ¡Qué 'n sentirém de cosas, cosetas y cosassas!—Un capellá.

S. P.

¡POBRET!

¡Qué rica! ¡Qué rebufona!
¡Cóm la vista se 'm daleix
al contemplarte tan maca!
¡Si me 'n donas de mareig!
Al véuret tan adornada,
lo meu cor no sé 'l que sent,
que no puch per més que vulgui
tréuret del meu pensament.

Estás potser destinada
á n' algú que t' aborreix
y jo, que tant te voldria,
jo, que tindria molt pler
en possehirte, no puch
á pesar de tots mos prechs
obtenirte, com desitjo....

¡Quinas carns més transparents!
¡Quinas formas més bonicas
son las formas que tu tens!
Ves, apártat de ma vista;
no 'm precipitis, perque

¡JA ES AQUÍ!

¡Cuatre dias de tiberil
¡cuatre dias d'expansió!
Després... torná á las andadas
y á gemegá en un recó.

al véuret tan atractiva,
tinch por de tornarm' ximplet....

Aixís un mestre d' estudi
s' exclamava tot solet,
al veure molt ben guisada
una llebra á can Justin.

LLUIS SALVADOR.

PRINCIPAL

S' está representant actualment una divertida comedia en un sens fi d' actes, titulada *L' empresari y 'ls canonjes*. La representació 's realisa á porta tancada, y no se sab encare quin será 'l desenllás.

Se creu que si la *Judic* s' avé á confessarse y á arrepentirse devotament, los senyors canonjes li deixarán lo teatro Principal, prometentli que puga cantar un solemne rosari en música, ab un *couplet* devot á cada misteri.

Son moltes las damas de la aristocracia que 's fan fer á tota pressa per las sévas modistas trajés de beata, al objecte de assistir al mistich espectáculo.

Los redactors del *Brusi* ja tenen preparadas las quartillas per escriure un article que 's titulará *La conversión de Mme. Judic*.

LICEO

S' ha acabat la temporada.

Las tres últimas funcions han sigut tres *seratas d' honore*: l' una á benefici de 'n Blanxart; l' altra en obsequi de la Bendazzi; l' última á favor de 'n Cardinali.

La temporada en conjunt ha ofert poca cosa de particular. De aquells estrenos qu' en los cartells s' anunciavan no se 'n ha realitat ni un.

Baix aquest punt de vista tota la temporada ha sigut, per lo que respecta al públich, una gran *encerata d' honore*.

CIRCO

La companyia d' opereta italiana continúa representant obras que no eran encare conegudas del públich de Barcelona.

Flik-Flok, del mestre Valenzana, pertany al género cómich lirich-ballable y no ofereix gran cosa de particular. Lo libre es descabellat; en cambi la música té algún tros agradable.

Vestuari, atrés y demás, molt desigual.

Y lo mateix cal dir de la execució.

En conjunt, la companyia romana, es de totes las del seu país que han vingut á Barcelona una de las més fluijetas.

Fins ara l' instrument que més ha deixat sentir es lo *bombo*.

ROMEA

La mosca 'l nas es un jugueta de 'n Frederich Soler, arreglo de un altre que havia escrit en castellá 'l mateix autor.

Conté algunas situacions cómicas ben trobadas, qu' excitan la hilaritat del públich y demostren lo molt que son autor coneix lo teatro.

En la séva execució s' hi distingeixen las se-

nyoras Parrenyo y Clemente y 'ls Srs. Goula y Olivé.

* * *

Demá dissapte, benefici del representant de la empresa Sr. Franqueza.

Una funció redona: la magnífica tragedia de 'n Victor Balaguer, *Julieta y Romeo*, y la divertidísima comedia de 'n Colomer, *La parentela*. Es á dir, mitja funció pels amants dels esplendors literaris, y l' altra mitja pels aficionats á riure.

Las simpatias de que disfruta 'l beneficiat li auguran un plé complert

TIVOLI

Res de nou.

Continúa representantse l' aplaudida sarsuela *El gorro de Fermín*; pero de aquesta obra ja varem parlarne la senmana passada.

NOVEDATS

Lo benefici del popular poeta C. Gumá, proporcioná al teatro de Novedats un plé. La funció era atractiva, composta tota ella de produccions del mateix beneficiat.

Una funció de broma, en tota la extensió de la paraula, de la qual formavan part la pessa *Ensenyansa superior*, la revista *La llanterna mágica*, la sarsueleta *Lo primer día* y l' estreno de *Lo marqués de Carquinyoli*.

Aquesta última producció es un arreglo del francés; pero está perfectament trasplantat al gust de casa nostra.

Los tipos del plats y ollas retirat y de la séva dona, que volén passar per marquesos, están pintats ab garbo y no badan la boca que no fassin riure. Lo mateix cal dir dels demás que 's bellugan al seu alrededor.

L' obra es moguda: las escenas cómicas se suceheixen sens interrupció y 'ls xistes no cessan un sol instant.

Aixís s' explica l' acullida que 'l públich vá dispensarli, rihent sempre, aplaudint sovint, y cridant al autor al final de la representació.

Lo marqués de Carquinyoli es un títul que no figura en la *Guia de Madrit*; pero que figurará molt temps en los cartells de Novedats y de tots los teatros ahont se representa catalá.

CATALUNYA

Las representacions de l' afortunada sarsuela *El Rey que rabió* atrauen á aquest afortunat teatro un concurs numerós.

Veritat es que l' obra surt molt rodona, y la representació es molt agradable.

Y com además, per postres, se representa 'l *Guasin*, vels' hi aquí la causa de que la empresa fassi 'l seu agost en plé febrer.

CONCERT-VARIETÉS

Tant la companyia de zarzuela que actúa en aquest local, posant en escena las més aplaudidas pessas modernas, com la numerosa *troupe* francesa en la qual figuran artistas de verdader mérit, son acreedoras á la favorable acullida que 'ls dispensa 'l públich que assisteix á aquest lloch de recreo; públich que per cert no es may escás.

Mereix també 'ls elogis de la concurrencia la companyia de pantomima Schmidt, per l' ajust y colorit ab que desempenya las complicadas obras que cada dia presenta, donant coutinua varietat als espectacles y justificant aixís lo títul d' aquest café-concert.

N. N. N.

¿....?

Era molt jove y ja tenia
la de casarme boja mania;
¿Será la Paula, la Merceneta?
¿Será l' Antonia, l' Isabeleta,
¿Quína de tantas m' enganxará?
Penso ab la Julia, pero no fá;
vull á la Rosa, pero també
la pobra noya no té diné;
La Catarina no m' amohina
perque ¡es tan lletja la Catarina!
Donchs entre tantas ¿quina será
que ab gust accepti ma blanca má?

La Mariona ¡vaya un infern!
Es xata y mira contra 'l govern.
La Ramoneta ¡altre que tal!
Com qu' es garrella, camina mal.
La Sisebuta (qu' es de Mallorca
tampoch m' agrada perquè es tan porca.
¿Potser la Pura? Mes diu tothom
que no es tan pura com lo seu nom.
¿Y la Tomasa? No es bona ajuda,
perque es la pobre molt jeperuda.
¿Quina per casa, podrá donchs fé'?
Si no m' ajudan crech que no ho sé.

Aixís pensava
y cavilava
pobret de mí!
Era un desori
per mi 'l casori
y 'm vareig dí:
Ara com ara
que busqui 'l pare
lo meu amor;
siga qui siga,
sens que res diga
li daré 'l cor.

Y tal dit, tal fet; casat
ara soch ab una dona,
que no té res de bufona,
de diners ni de bondat.

No sé ab que 's degué fundá
lo pare, per dar-me un trasto,
qu' es ben mal-guanyat lo gasto
que vaig fé ab lo capellá.

¡Y pensar qu' es dona meva
una dona que no té
res en lo seu cos sensé,
ni cap dent que sigui séva!

A la nit, quan vaig al llit,
crech veure en ma fantasia
estudis d' anatomia
que la dona fá ab delit.

Primer la perruca 's treu,
presentant tot d' un plegat
un meló ras y pelat,
salvo algún bony que alli 's veu.

Després treu un tros de nás,
un ull de vidre, las dents...
¡Que'ls dich jo que hi ha moments
que 'm daria á Satanás!

Y per fer la mida justa
de trastos de can Clausolles,
apreta unas quantas molas
y 's treu la cama de fusta.

De modo que tal com vá
l' alegría no m' abona,
puig si vull ballá ab la dona,
ni ab la dona puch ballá.

Si li dich—fesme l' ullet—
quan juguém á la manilla,
no pot ferlo ¡no perilla!
Perque no 'n sab ab l' ull dret.

Quan un hom sab lo que 's fá,
crech que fá lo que hi tot ara;
vaig aná á queixarme al pare
x 'l pare 'm vá contestá:

—No deus queixarte
no tens rahó;
tú de las donas
tens la milló,
Dius que reganya,
que 't fá patí,
que baladreja,
¡déixala dí!
Tú l' esparveras,
perque t' hi 'dat

MÁSCARAS

Figurí originalíssim
que eficazment recomano:
es un verdader modelo
de *matrimonio cubano*.

no dona entera,
si una meytat.

Ara calcula:
si tens l' infern
ab mitja dona
sense govern,
qué tal seria
si t' hagués dat
dona complerta.
¡Pobre casat!

Així 'l pare 'm contestá
fent gala de ser gat vell;
y jo no puch encertá
si 'l pare se 'm vá rifá'
ó vá dar-me un bon consell.

JOSEPH MOLAS.

Apesar de la prohibició de l' autoritat, l' areonauta Budoy, lo dia de la Candelera 's vá elevar en lo séu globo acompanyat de un badell.

Lo *Diluvi* ho vá veure y tal com ho vejé ho consigná en las sévas planas.

La gran majoria del públich que assistí á la plassa de Toros estava indignada, com indignats estavan també tots los barcelonins que varen tenir ocasió de presenciar l' espectacle desde diferents punts de Barcelona.

Tot aixó també ho vá veure 'l *Diluvi*, y es de creure que la majoria del públich que assistí á la funció, y la majoria de la gent que desde fora de la plassa presenciá l' elevació del globo, li anirían á dir qu' estavan indignats, irritats y sublevats.

La massa de gent que acudí á la redacció del *Diluvi* ab tal motiu, no cabia en l' estret carrer d' Escudillers Blancs.

Una vegada elevat el globo, l' espectacle, de repulsiu qu' era 's torná repugnant é incult en excés.

Figúrinse que 'l globo ab prou feynas podia enlayrarse, gracias al pés del badell que havia de arrastrar. Y en aquesta situació ¿quina te 'n fá l' areonauta Budoy?

Res: «realizó lo que se llama cortar por lo sano, pues aligeró de peso é lastre el aerostato, rompiendo ó cortando las cuerdas en que estaba sujeto el becerro y dejando que este inocente animal fuera á estrellarse tal vez contra algún espectador.»

¡Mare de Deu, Santíssima!...
¡Plouhen... plouhen... badells!

Es inútil dir qu' en tot lo que vá veure 'l *Diluvi*, en tot lo que van presenciar tantíssimas personas, no hi ha una paraula de veritat.

En Budoy vá elevarse, es cert; pero sense badell. Duya sols un ninot de vimet, y á certa altura vá tirar-lo daltabaix. Lo *Diluvi* vá pendre per un badell, un ninot, de la mateixa manera que temps atrás havia pres un burro per un *rumiante*.

¡Qué s' hi ha de fer!... Planxas del ofici.

Pero encare la gracia no está en la planxa en sí, sino en la manera de desferla.

Al caure 'l *Diluvi* del *rumiante*, vá escriure la friolera de dos planas de prosa indigesta, rectificancant la noticia equivocada que havia donat lo dia avants.

Dos planas enteras, explicancant lo difícil qu' es avuy escriure periódichs y donar noticias frescas.

¿Y saben al-cap-de vall qui té la culpa de que 'ls periodistas fassan semblants planxas? ¡Lo públich!

Si, senyors. Lo públich y ningú més que 'l públich.

Ben clar ho deya 'l *Diluvi*: «Ya va siendo hora de que el público modere su voracidad y su epiléptico afán de leer noticias á troche y moche.»

¿Eh, qué tal?

Y ara que 'l públich vaja gastantse 'ls cinch céntims per comprá 'l *Diluvi*.

A lo menos no deixarà de admirar lo mérit acrobátich de tal periódich.

Dona una noticia, y li surt una perfecta planxa dorsal.

Tracta de desferla, y la planxa dorsal se li converteix en pectoral.

Ell es aixis: ni que 'l matin se despenja del trapeci.

Los estudiants liberals donaren diumenje una gran proba de cultura, en lo *meeting* del Calvo y Vico.

Notables sigueren los discursos que pronunciarren los oradors, inspirats tots ells en las ideas modernas, abogant per la llibertat religiosa y per la desaparició del caciquisme universitari.

Aixis es com desitjém veure sempre á la juventut escolar, cridada á ser ab lo temps la directora de la societat del porvenir: lliure de hipocressias y d' egoismes, alentant los grans ideals de la llibertat y de la justicia.

*
*
*

Terminat lo *meeting* hi hagué trastorns en la Gran-via y en lo carrer de Lauria.

Pero 'ls estudiants res tingueren que veure ab tant lamentables successos, ni directa, ni indirectament.

No 'ns incumbeix esbrinar qui son los verda-ders culpables de aquella algarada, considerant que 'l ferho toca exclussivament als tribunals de justicia.

Pero, sense prejudjar la qüestió: ¿no podria ser que 'ls enemichs de la llibertat religiosa haguessin adoptat lo disfrás de anarquistas, per despistar á la opinió pública?

Estém en vigílias de Carnestoltas, y 'ls neos *ad majorem Dei gloriam*, son capassos de posarse totas las máscaras y de cometre 'ls abusos més reprochables.

May siga sino pél gust de atemorisar als vehins pacífichs, dihent:

—¿Veyéu lo que vé darrera de la llibertat religiosa? ¡Lo caos! ¡L' anarquia! ¡L' desgavell!

Si es aixis, la reprobació general ja 'ls haurá demostrat que van molt lluny d' oscas, y que si son verdaderament cristiáns, no tenen més remey que callar y resignarse.

Lo Sr. Durán y Folguera, individuo de la *Lliga de Catalunya*, dirigintse al Sr. Verdaguer y Callís, redactor de *La Veu* de mossén Collell:

«...no ignoras qu' en mérits positius, en verdadera ilustració y en desinterés y patriotisme (la *Lliga*), es de las societats més densas de Bar-

celona, ó sia de las qu' en proporció á son número de socis, reuneixen major número de capacitats y eminencias en varis rams de l' activitat y del saber.»

¡Ensorrat lo Centre Catalá y 'l séu lema Catalunya y avant!

Lo lema de la *Lliga de Catalunya* es molt més expressiu. Lo Sr. Durán lo posa de manifest. Lo lema de la *Lliga de Catalunya* es: «Alábat, ruch.»

Llegeixo en lo *Cronista*:

«La policia ha detenido á cuatro sugetos de malos antecedentes, apodados el *Francés*, *Morenito*, *Chatet* y *Sarauhista*.»

¿Hasta 'l *Sarauhista*?

No está mal.

¡A quin extrém han arribat los balls de máscaras!

Jutjin per aquest detall.

Un sombrero de Barcelona anuncia en los periódichs, que 's venen y 's llogan barrets de copa: los de primera classe, á 10 pessetas y mitja, y á 8 y mitja 'ls de segona. Preu de lloguer: pera un ball, 2 pessetas y mitja.

Anar á un ball de máscaras ab un barret de copa llogat, ¿no 'ls sembla l' extrém de l' escassés?

Y no obstant, encare hi ha un pitjor: en lloch de llogarlo, enmatllevarlo á un amich.

Es á dir: anar á un ball ab un *barret de gorra*.

Mateu Balasch, jove pintor de molt porvenir, ha vingut de Roma, portant un bon número d' estudis y de quadros que acreditan los rápits progresos qu' está realisant en lo cultiu del art.

Entre 'ls quadros n' hi ha un, sobre tot, pintat á conciencia y ab empenyo. Se titula *Abandonada*, y representa una dona ab una criatura que anant en busca de son seductor, cau extenuada sobre l' escalinata de un temple grandíós, á l' hora del crepuscul del matí.

Balasch se prepara á exposar las sévas obras en lo Saló Parés, ahont tindrán ocasió de véurelas en breu los inteligents y 'l públich.

Estadística curiosa:

Durant l' últim mes de janer han fugit de la casa paterna, en tota Espanya, la friolera de 207 noyas casadoras.

Vels'hi aquí comprobat una vegada més que 'l janer es lo mes dels gats.

Dels gats... de las gatas... y sobre tot, lo mes de las *gatadas*.

¿Pero qué fan los senyors de la Lliga dels pares de familia contra la pornografía? ¿Qué no s' enteran dels periódichs?

¡Cuidado que tots ells han publicat la noticia de que algunas personas de las classes més distingidas de la societat van celebrar en las inmediacions del Hipódromo una partida de *foot ball*!

De *fo... ot ball... ho* senten, senyors de la Fulla?

—Suposat que 'ls advocats encarregats de la defensa dels acusats ab motiu de la qüestió del Panamá, després de fer tota classe d' esforços inútils per salvarlos, al final donan un cop mestre dihent:

—Senyors magistrats: encare quedan dos ó tres milions de franchs pera repartir entre vostés, si pronuncian sentencia absolutoria... ¿qué succehiria?

MÁSCARAS

Figurí *Marqués Llagosta*, á punt d' aná á la parada, es una especie de noble dels de l' última fornada.

Aixó preguntava un individu que no dupta un instant de l' omnipotencia del diner.

Y un séu amich li va respondre:

—¿Sabs qué succehiria? Que 'l públich, indignat, se llansaria fet una fiera contra 'ls magistrats que acceptessin semblant proposició y contra 'ls defensors que s' haguessin atrevit á ferla.

Réplica del primer:

—¿Y si en lo moment precis de anar lo públich á pendre una venjansa caygués sobre d' ell una pluja de monedas, qué faria 'l públich? ¿No creus que 's pararia á recullirlas?

L' altre, després de reflexionar llarga estona, exclamá:

—Home... tant y tant dirás...

Ja 's coneix que 'ls neos tenen posa cosa que fer.

Temps enrera anavan corrent de botiga en bo-

tiga fent propaganda perquè 'ls diumenjes tanqués tothom.

Y ara aquests dias continúan anant de botiga en botiga fent propaganda perquè 'l dimecres de cendra tothom tingui obert.

Sempre ab la vista fixa sobre las portas, uns cops perquè tancantlas los dependents de las botigas pujan anar á missa, y altras vegadas perquè tenintlas obertas los dependents de las botigas no pujan anar á enterrarlo.

Me sembla que ha arribat l' hora
de que 'ls amos de botiga
los hi diguin decidits:
—Cúidinse de casa séva
y deixinse estar tranquils.

Dimars, la Junta d' escoles francesas celebra l' acostumat ball de máscaras en lo teatro Principal.

Al sostenir que 'ls balls de máscaras van en lamentable decadencia, en justicia s' ha de fer una escepció en favor de la colonia francesa de Barcelona, la qual sempre s' ha distingit per la brillantés que sab donar á aquesta classe d' espectacles

Ja veurán com aquest any no desdirá dels celebrats anteriorment, que tan bons recorts deixan sempre en los que tenen la ditxa de assistirhi.

Afortunadament no ha resultat certa la noticia que van donar alguns periódichs anunciant la mort del baritono Carbonell, victima de una pulmonia.

Lo simpátich cantant se troba treballant á Zaragoza, y desde allí va enviar un telégrama dihent:

«Soch viu. Tinch testimonis que ho acreditan.»

Aixó dels testimonis indica que no sols es viu, sino que gosa de un bon humor perfecte.

Per molts anys.

Una nena *fi de sigle*.

Té dotze anys apenas, está jugant ab un gosset y 'l séu papá:

—Estigas quieta, noya. Mira que trencarás lo quinqué.

La nena no sab estar quieta de cap modo, continua jugant com si tal cosa, y á lo millor ¡catalinch! lo quinqué cau á terra, fentse trenta mil trossos.

Lo pare, incomodat, s' aixeca resolt á castigarla.

—Papá, no 'm peguis—diu la nena ab admirable serenitat.—Més m' estimo que lo que val lo quinqué m' ho rebaixis del dot.

A en 'Japet qu' es un xicot
que té un nas com una casa
li diu al veure 'l tothom
que té una falta á la cara.

J. ESCACH Y V.

Si algún dia estant malalt
te vols salvar de la mort
pren tot lo que vulguis, menos
lo que t' ordeni 'l doctor.

J. USON.

Parlant de la educació
deya donya Montserrat
que hi fa molt per se estimat
lo ser educat ó no.

Y dant de sa filla informes
va dir ab convenciment:

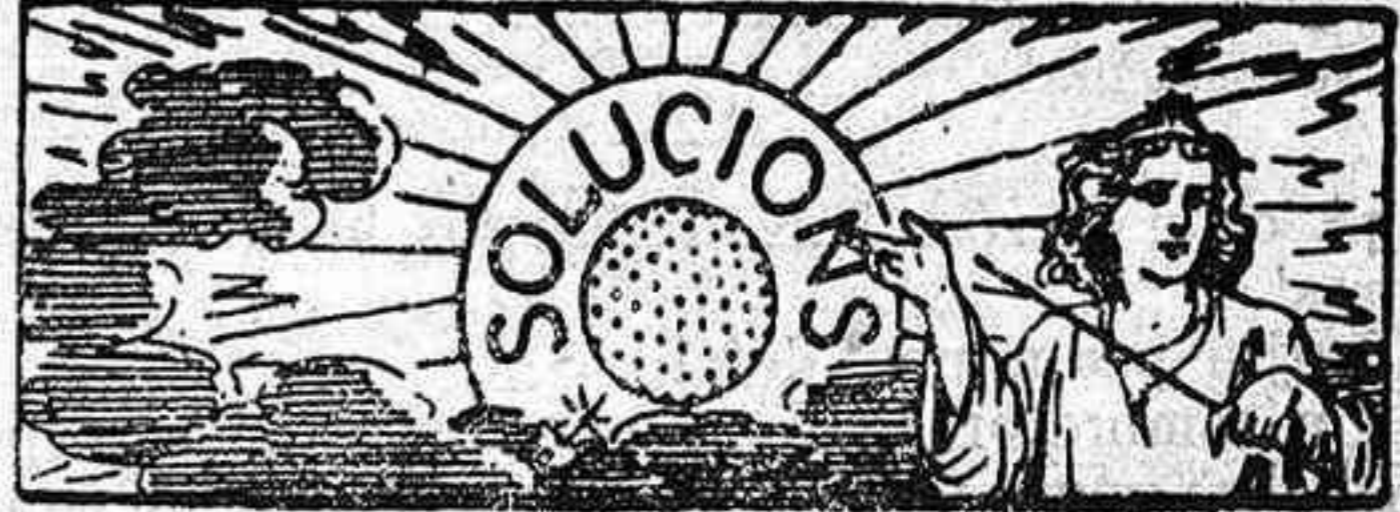
—Ma filla agrada á la gent
perquè té molt bonas formas.

VICTOR RAHOLA.

Esmorzava D. Pau Tort
tranquil en un restaurant
y va dir:—L' últim entrant
vull que sigui un plat ben fort.

Y 'l mosso que ó jo molt erro,
ó volia fer brometa,
li va portar... sardineta
servida en un plat de ferro

JAUME PIQUET.

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NUMERO

- 1.ª XARADA 1.ª—*Des-pro-por-ci-o-na-da.*
- 2.ª ID. 2.ª—*Con-ce-llers.*
- 3.ª MUDANSA.—*Roch—Ruch—Rech.*
- 4.ª TRENCA-CLOSCAS.—*Roma y Constantinopla.*
- 5.ª INTRÍNGULIS.—*Collar.*
- 6.ª CREU DE PARAULAS.—*A M
M A
A M A D E O
M A D R I D
E I
O D*

- 7.ª GEROGLÍFICH.—*Entre homes, grans enganys.*

XARADAS

I

La meva *prima-tercera*
(si 's fa agut) es animal;
segona es membre, y *Total*
es un petitet *primera*.

Una *inversa-tres segona*
te pot portá á cá la «Seca»
y en *dos-primera* hi té la teca
la gent quan es petitona.

En vegetal es la *tersa*
dos y en vegetal també
per si saberho 't convé
la meva *primera-inversa*.

Posa juntas dos *segonas*
y equival á *dugas tres*,
pero lo nom primer es
comú sols entre personas.

Ja veus que 'l *tot* fácil es
per mica que lliguis caps;
si endevinarla no sabs
no 't presentis pas per res.

JOSEPH OLIVERAS.

II

Es negoció ma *primera*
y part del cos ma *tercera*,

LOPEZ-EDITOR, Rambla del Mitj, número 20, Llibreria Espanyola, Barcelona.—Correu - Apartat, número 2.

Obra nueva de B. PEREZ GALDÓS

La Loba de la Casa

Un tomo en octavo.—Precio: TRES pesetas

POESÍAS

DE

D. JOSÉ ZORRILLA

ESTA COLECCIÓN CONTIENE

CUARENTA Y CINCO MIL VERSOS

Un voluminoso tomo en 4.º — Precio: CINCO pesetas

EL DELITO COLECTIVO, por Concepción Arenal.	Ptas. 1'50
LA CUESTIÓN DE LA PENA DE MUERTE, por Manuel Carnevale.	» 3
EL DUELO Y EL DELITO POLÍTICO, por G. Tarde.	» 3

Dr. MAX NORDAN

EL MAL DEL SIGLO

Novela traducida por NICOLÁS SALMERÓN Y GARCIA

Un tomo en octavo.—Precio: 3'50 pesetas

EPISODIOS NACIONALES

GERONA

Precio: DOS Ptas. — por B. PEREZ GALDÓS — Precio: DOS Ptas.

Alfonso Karr.	{	BAJO LOS TILOS.	Ptas. 3
		EL CAMINO MÁS CORTO.	» 3
		FA SOSTENIDO.	» 1

Eduardo Zamacois

TIPOS DE CAFÉ

Un tomo.—Precio: UNA peseta

J. Riera y Bertran

LA PADRINA

Comedia en un acte.—UNA pesseta

Lleó Fontova

L'ÚLTIM GRAÓ

Monòlech.—Preu: DOS rals

La próxima senmana sortirà

L' ANY 13,000

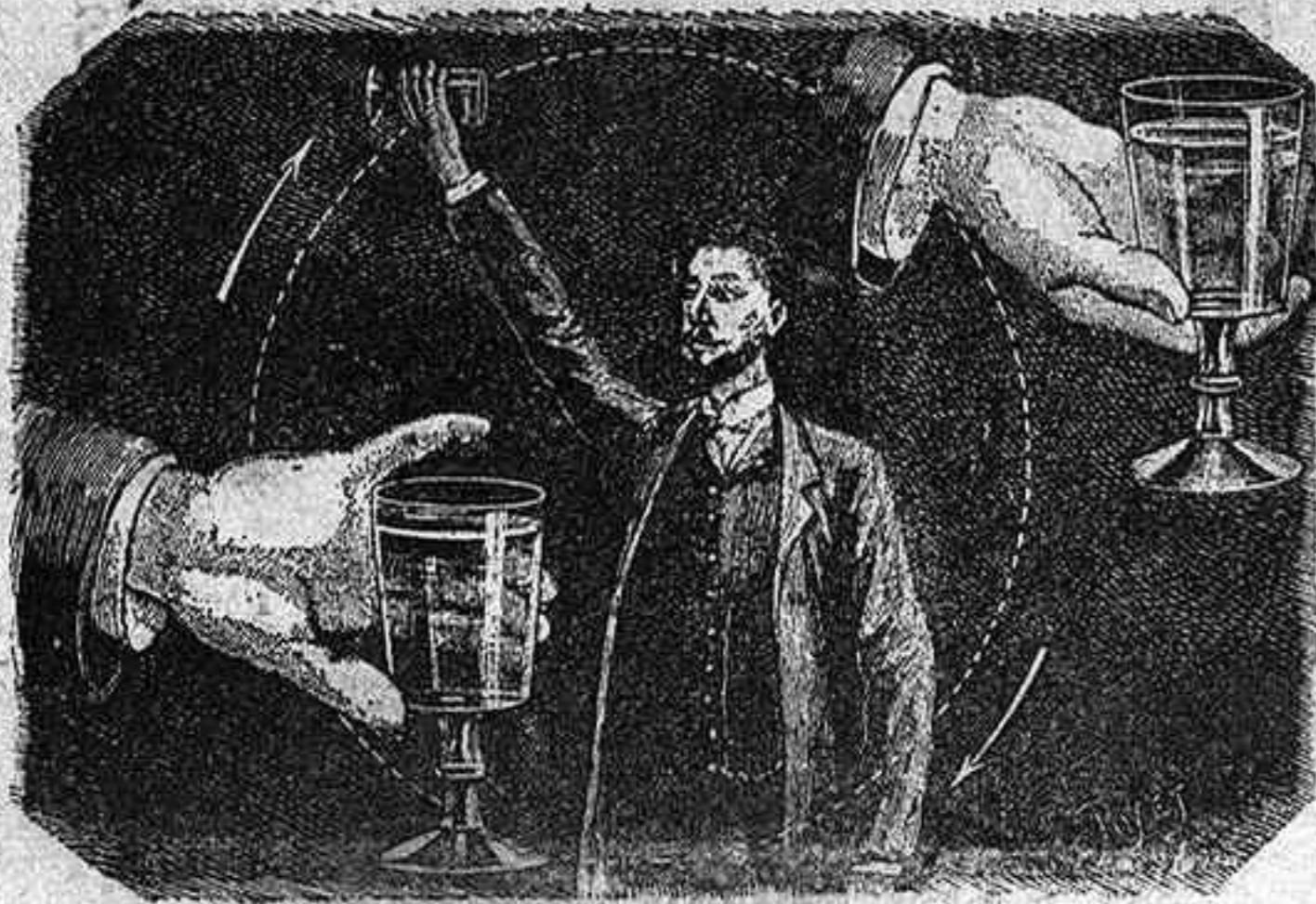
Preu: DOS rals.—Fantasía original de M. FIGUEROLA Y ALDROFEU—Preu: DOS rals.

A la mayor brevedad saldrán

NUESTROS MILITARES

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de dites obras, remetent l'import en llibransas del Giro Mutuo, ó bé, en sellos de franqueig al editor Lopez, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrà a volta de correu franca de port. No responém d' estravios, no remetent además 3 rals pel certificat. Als corresponents de la casa se 'ls otorgan rebaixas.

DISTRACCIÓNS CASULANAS

LA FORSA CENTRÍFUGA

¿Pot ferse donar voltas á una copa plena de aygua, sense vesarne gens? Sí: tot consisteix en la manera de manejar la copa.

En lloch d' agafarla com si anessim á beure, la prenen ab la mà girada (*dibuix de la dreta*;) alsan lo bras sense por de eap classe, ni molt depressa ni ab excessiva velocitat, y donant una volta completa ab la copa, tornarán á deixarla sobre la taula, ab la seguretad de no haver llensat ni una gota d' aygua.

Per supuestó que aquesta seguretad no s' adquireix fins després d' haverho probat varias vegadas.

dos es nota musical
y un peix molt bó mon total.

F. DE LA ROSA.

ANAGRAMA

Anant á tot á Girona
me vaig gastar doscents rals
no més per comprar un dècim
de la total de Nadal.

BERNABÉ LLORENS.

TRENCA-CLOSCAS

MARÍA BOLI
CALAF

Formar ab aquestas lletas lo titul de un drama catalá.

J. ESCOLÁ DEL VENDRELL.

Medicaments del Dr. WOOM

Aixerop lactifich,
per aumentar la cantitat y millorar la calitat de la llet. Utilíssim per mares y didas.

Aixerop pectoral,
pera curar tota classe de tos.

Aixerop antidiarreich estomacal,
per curar las diarreas y malalties de ventrell.

UNICH DEPÓSIT:

AIXEROPERIA
DEL
DR. GENER

Petrizol, 2, Barcelona

LOGOGRIFO NUMÉRICH

- 1 2 3 4 5 6 7.—Objecte de butxaca.
4 5 6 5 3 7.—Nom de dona.
1 7 6 2 7.— » »
6 2 4 7.— » »
4 5 6.—Nom de riu.
7 1.—Per pescar.
2.—Vocal.
6 5.—Nota musical.
6 5 1.—Per las barcas.
6 7 4 7.—Animal.
1 7 6 4 2.—Nom d' home.
3 2 6 5 6 7.—Fruyta.
4 5 6 6 7 3 7.—Població catalana.

P. ESPERANZA.

CONVERSA

- Tomás, estich desesperat.
—¿Y aixó?
—Acabo de perdre un paper de cent duros.
—¿Per ahont?
—Desde la Plassa del Angel á... un carrer que ja t' hi dit.

M. CONCEJAL Y R.

GEROGLÍFICH

$$\sqrt{\quad} + \frac{\times}{\text{I}} : \times =$$

MUT

E HOMÁS.

FILLAS DE EVA

Si 's presentés candidata
y á tots prometés amors,
una dona com aquesta
¡qué 'n tindria d' electors!

Barcelona.—A. López Robert, impresor.—Asalto 63.